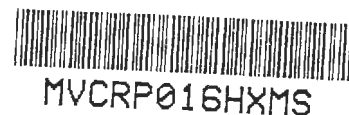

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

číslo: 14.2.10
PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 14. srpna 2015
podpis: [podpis]

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0421 r

V Praze dne 12. srpna 2015
Č. j.: MV-58806-5/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu roz.
nar. škovo – Ukrajina, státní občanky Ukrajiny, trvale bytem
....., právně zastoupené advokátem
advokátní kancelář Benešov, Masarykovo nám. 225, proti rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 16. 3. 2015, č.j.: VS-2937/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelka požádala dne 30. 12. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Středočeského kraje o udělení státního občanství České republiky. Žadatelka je rozvedená a bezdětná. Na území České republiky se zdržuje od roku 1998, trvalý pobyt jí byl povolen od 9. 5. 2006. V České republice žadatelka dle svých slov podnikala na živnostenský list, postupně založila tři obchodní společnosti, specifikovala jen mlhavě. V době podání žádosti (až dosud) byla žadatelka jednatelkou v obchodních společnostech s.r.o. a s. r. o. sídlícími v Praze 2.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 6. 10. 2014 podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatelky přerušilo a zároveň ji vyzvalo ve stanovené lhůtě podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění nedostatků žádosti z důvodu úplného a přesného zjištění skutkového stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Zároveň ji informovalo o zahájení správního řízení o žádosti, a rovněž ji vyrozumělo podle § 36 a § 38 správního řádu o jejím právu seznámit se s obsahem spisu včetně podání návrhů na doplnění a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

II.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatelka splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť má ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky více než pět let a převážně se zde zdržuje, výpisem z Rejstříku trestů bylo ověřeno, že nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin, před Krajským úřadem Středočeského kraje prokázala znalost českého jazyka a plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Pokud jde o podmínku pro udělení státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku prokázání pozbytí dosavadního státního občanství, s odkazem na ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství), se pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství dnem účinnosti uvedeného zákona (1. 1. 2014) nevyžaduje.

III.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 16. 3. 2015, č. j.: VS-2937/835.3/2-2014, byla žádost podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. zamítnuta s odůvodněním, že žadatelka dostatečně neosvětlila veškeré druhy svého podnikání. Ministerstvo vnitra při posuzování žádosti dospělo k závěru, že její podnikatelské aktivity, resp. skutečné příjmy nejsou věrohodné (žadatelka uvádí měsíční příjem cca 30 000 Kč). Dále Ministerstvo vnitra konstatovalo, že přihlédlo i k tomu, že žadatelka nemá žádné vazby na české státní občany. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí je rovněž uvedeno, že rozhodování o přijetí do státního svazku České republiky je dle české právní úpravy ve sféře správního orgánu, jemuž je tato působnost svěřena, zda cizího státního občana přijme do svého státního svazku či nikoliv. Žadatelům tak nemusí být státní občanství uděleno i za předpokladu, že splňují podmínky stanovené v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.

IV.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podala žadatelka prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. V rozkladu žadatelka uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za věcně nesprávné a nepřezkoumatelné, když správní orgán dospěl na základě provedeného řízení k nesprávným závěrům. Ke konstatování, že její podnikatelské aktivity jsou nevěrohodné, žadatelka namítá, že na výzvu správního orgánu předložila listiny, které jasně prokazují výši jejích příjmů a daňová

přiznání obchodních společností s.r.o. a [..... s.r.o., která prokazují, že tyto společnosti jsou aktivní, podávají daňová přiznání a plní si své daňové povinnosti. Žadatelka zastává názor, že její příjmy jsou na základě předložených listin věrohodné, a nemohou vzbuzovat žádné pochybnosti. Samotné odůvodnění nevěrohodnosti jejích příjmů je podle žadatelky proto nepřezkoumatelné, v této části rozhodnutí nesrozumitelné a jedná se dle jejího názoru o vadné skutkové zjištění. V závěru rozkladu žadatelka navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému rozhodnutí, případně, aby bylo rozhodnutí změněno tak, že se žádosti vyhovuje.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, jako prvostupňového správního orgánu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra konstatuje, že z předloženého spisu je zřejmé, že žadatelka splňuje výše citované podmínky pro udělení státního občanství, uvedené v § 7 odst. 1, písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. (propuštění ze stávajícího státního svazku), žadatelka s účinností od 1. 1. 2004 neproказuje.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatelé musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jejich integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti.

VI.

K obsahu podaného rozkladu ministr vnitra konstatuje, že v něm nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy před vydáním napadeného rozhodnutí. Žadatelka v zásadě pouze konstatuje, že jí předložené doklady v dostatečném rozsahu prokazují hodnověrnost jejich příjmů ve výši cca 30 000 Kč deklarovaných v dotazníku k žádosti. Ministr vnitra však musí poznamenat, že tato skutečnost není relevantní ve vztahu k shora uvedenému závěru Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí, že deklarované příjmy žadatelky jsou s ohledem na její podnikatelské aktivity nevěrohodné.

S ohledem na výše uvedené musí ministr vnitra odmítnout, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a nepřezkoumatelné. Ministerstvo vnitra každou žádost posuzuje individuálně, řádně, důkladně a z více hledisek. Ministr vnitra má za to, že Ministerstvo vnitra postupovalo v tomto správním řízení v souladu s právními

předpisy. Předloženou žádostí se zabývalo odpovědně, a to v úzké součinnosti s žadateli, jako účastníky správního řízení.

Ministr vnitra dále konstatuje, že ze spisového materiálu plyne, že Ministerstvo vnitra dbalo i na to, že aby rozhodnutí o žádosti bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, že by při rozhodování o této záležitosti nevznikl nedůvodný rozdíl ve srovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy. Zde je nutno vzít především do úvahy, že státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi tím kterým žadatelem a Českou republikou. Musí zde proto existovat opravdové vzájemné spojení zájmů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je vyvozováno zejména z faktu pobytu na území České republiky a dovršené integrace toho kterého žadatele v České republice. Rozhodování o přijetí do státního svazku České republiky je podle české právní úpravy ve sféře správního uvážení správního orgánu, jemuž je tato pravomoc svěřena, neboť jak již bylo uvedeno, na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, a to ani za předpokladu, jak výše uvedeno, že žadatelka podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky v době rozhodování o žádosti splňuje.

Ministr vnitra zdůrazňuje, že i z pohledu mezinárodního práva je nepochybné, že status trvalého pobytu dostatečným způsobem zajišťuje adekvátní podmínky pro život žadatelky na území České republiky, a že na udělení státního občanství nelze pohlížet jako na nárokový krok, ke kterému má nevyhnutelně dojít po uplynutí jisté doby trvalého pobytu v České republice.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného ministr vnitra proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

